

пастири, обърнали вече погледъ къмъ небето въ безмълвна почуда. И той имъ рече:

— Не бойте се! Ето благовестя ви голѣма радостъ, която ще бжде за всички човѣци. Защото днесъ ви се роди въ града Давидовъ Спасителъ, Който е Христосъ Господъ. И ето ви белегъ: ще намѣрите Младенецъ, повитъ да лежи въ ясли!

Тогавъ небесниятъ пратеникъ изчезна, и тѣ чува възторжената пѣсень отъ небето, и видѣха разлѣлата се сякашъ върху цѣлата долина необикновена свѣтлина на една нова, едра и чудна звезда, спрѣла се тъкмо надъ тѣхната пещера, край Витлеемъ. Съ бързи стѣпки тѣ се упжтиха къмъ нея. И когато влѣзоха вжтре, пастиритѣ видѣха всичко, както имъ бѣ известилъ ангелътъ... И тѣ паднаха ничкомъ предъ яслитѣ съ чудния Младенецъ и Му се поклониха съ дълбока вѣра и съ тиха, смирена молитва.

А когато тѣ въ раната сутринъ трѣбваше да се върнатъ при стадата си, първитѣ зари вече поздравяваха хълмоветѣ на Витлеемъ. Надъ Давидовия градъ изгрѣваше свѣтълъ, ясенъ и тайнственъ новиятъ день.

Това бѣше първиятъ земенъ день на нашия Спасителъ.

